

[J. Chr. Jensen.]

jeg egentlig ikke havde ventet, for Ingeniørerne har jo nøjagtig den samme Betydning for de Omraader, hvor de skal føre Tilsynet, som Arkitekterne har for deres. Jeg vil endogsaa mene, at tekniske Anlæg i Fremtiden vil blive større og mere omfattende, og derfor bliver der i høj Grad Brug ogsaa for Ingeniørkundskab til Tilsyn, et Tilsyn, som jeg mener maa være fuldkommen ligestillet med det Tilsyn, Arkitekterne fører. Thi det er to Omraader, som spænder hver over sit Felt, uden at man kan sige, at det ene har Indblik i det andets Forhold i det hele og store.

Det er jo ikke saadan her i Landet, som jeg ved det er i Norge og Sverige, hvor Arkitekterne faar deres Uddannelse paa de tekniske Højskoler sammen med Ingeniørerne; her er deres Uddannelse jo helt forskellig. Om det er rigtigt eller forkert, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg vilde tro, at ethvert af disse Omraader er et tilstrækkeligt Felt for menneskelige Evner i al Almindelighed, saa der er vist Brug for dem begge, og jeg vil naturligvis ikke være med til at underlægge Ingeniørerne Arkitekterne, men vil gøre dem lige store, fordi de har lige stor Værdi.

Maa jeg sige til den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Koch, som nærede nogle Betæneligheder ved, at en Bygningsinspektør indtraadte i Nævnet, at jeg er ikke helt enig med ham i det, og det synes, som om der, baade hvad dette Punkt angaar og med Hensyn til andre Punkter, skulde være Mulighed for at opnaa Enighed. Jeg tror, efter de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med, at der er skellig Grund til at tro, at man paa alle Punkter vil kunne opnaa Enighed med det konservative Parti.

Det ærede Medlem siger, at man ikke bør angribe Arkitektforeningens og Ingeniørforeningens Honorarregler. Det vil jeg heller ikke gøre, men jeg vil heller ikke respektere dem, og naar jeg siger, at de hviler paa et urimeligt Grundlag, er det ikke forkert. Dette vil jeg gerne nærmere motivere, dog uden at gøre det alt for langt.

Maa jeg for det første sige, at naar jeg ikke kan respektere disse Priskuranter, er det maaske, fordi jeg som gammel Fagforeningsmand har siddet Hundreder af Nætter — for ikke at bruge større Tal — i Arbejdsgiverforeningen og forhandlet med den anden Part, og mange Gange gik Forhandlingerne i Stykker, hvor det kun drejede sig om 1 Ø. i Timen eller saa. Naar jeg nu ved, at alle de Priskuranter, som jeg har Respekt for, er tilvejet bragt ved en kummer-

lig Forhandling mellem Købere og Sælgere, Priskuranter, som i høj Grad er afvejet efter Forholdene, efter alle Kunstens Regler, saa kan man ikke forlange af mig, at jeg skal respektere en Priskurant, som den ene Part selv har fastsat. (*Rager*: Det passer jo ikke!). Jo, det passer.

Jeg ved godt, at det ærede Medlem siger, at der er ogsaa Ingeniører, som har andre Interesser end Honorarerne. Ja, det er jeg ikke ukendt med, men det ærede Medlem føjede dog ogsaa til, at nu og da kommer ogsaa disse Ingeniører til at arbejde efter Ingeniørforeningens Regler. Men det er Dansk Ingeniørforening, der fastsætter disse Regler, ligesom det er Akademisk Arkitektforening, der fastsætter sine Regler, og man har naturligvis den Fordel, ved at man selv kan bestemme, hvad man vil have, at der aldrig kommer Konflikt og Strejker. Men man maa ikke forlange, at jeg skal fuldt ud respektere de Prisaftaler, som man der bliver enig med sig selv om.

Jeg skal i og for sig ikke kritisere Normernes Størrelse, jeg har kun kritiseret den Maade, de lavedes paa, og Systemet, de laves over. De laves over det System, som jeg har betegnet som meget uheldigt for Ingeniørernes og Arkitekternes egen Skyld, at Honorarbeløbet fastsættes af den Pris, som det Hus, de projekterer, koster, og derved kommer den Mistænkeliggørelse, som ingen kan fri sig for, at Ingeniørerne og Arkitekterne kan have Interesse i ikke at være alt for sparsommelige, i Særdeleshed naar det er en saa stor Bygherre som Staten, hvor Pengene jo dog alligevel ikke saadan trykker paa Lommen, som hvis det er en privat Bygherre, og det er netop dette Bygherremellemed, som mangler.

Jeg skal motivere dette lidt nærmere. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Koch skulde have undladt at gøre Bemærkninger dertil, for saa vilde jeg heller ikke have sagt mere derom. Jeg vil gerne have Lov til at vise det uheldige System i, at ikke alene er disse Priskuranter fastsat udelukkende af dem, der skal have Betalingen — det ser jeg i denne Forbindelse bort fra —, men de er fastsat efter det, det koster at bygge. Jeg kunde godt nævne mange Ting, som kunde bevise Rigtigheden af det, jeg siger, men jeg skal blot nævne et Par enkelte Ting, som jeg har i Hovedet.

Cement, f. Eks., kostede i 1913 6 Kr. 75 Ø. pr. 2 Sække — i 1914 kunde man endogsaa købe Cement for 4 Kr. 55 Ø., men det skal jeg se ganske bort fra, for det var kun en rent midlertidig Kamppris. Cement var i 1920 steget til 28 Kr. pr. 2 Sække,